

درثای اوژن پوتیه، سرایندهٔ انترناسیونال

سرود بین الملل

کتاب از اوژن پوتیه Eugene Potier
آهنگ از پیر دوگوت Pierre Deguyter

برخیزید، دوزخیان زمین!
برخیزید، زنجیریان گرمسنگی!
عقل از دهانه آتشفشان خویش تندروار می‌غرد
اینک! فوران نهائی ست این.
بساط گذشته برویم،
به‌پا خیزید! خیل بردگان، به‌پا خیزید!
جهان از بنیاد دیگرگون می‌شود
هیچیم کنون، «همه» گردیم!

نبرد نهائی ست این.
به‌هم گردانیم
و فردا «بین‌الملل»
طریق بشری خواهد شد.

رهانندهٔ برتری در کار نیست،
نه آسمان، نه قیصر، نه خطیب.
خود به‌رهائی خویش برخیزیم، ای تولیدگران!
رستگاری مشترک را برپا داریم!
تا راهزن، آنچه را که ربوده رها کند،
تا روح از بند رهائی یابد.

خود به‌کورهٔ خویش برویم
و آهن را گرما گرم بکوبیم!
نبرد نهائی ست این.
به‌هم گردانیم
و فردا «بین‌الملل»
طریق بشری خواهد شد.

کارگران، برزگران
فرقهٔ عظیم زحمتکشانیما
جهان جز از آن آدمیان نیست
مسکن بی‌مصرفان جای دیگری است.
تا کی از شیرۀ جان ما بنوشند؟
اما، امروز و فردا،
چندان که غرابان و کرکسان نابود شوند
آفتاب، جاودانه خواهد درخشید.

مقدمهٔ آبان (۸ نوامبر) معادف با سالگرد — مری
اوژن پوتیه شاعر انترناسیونالیست است . برای شناختن
این شاعر پرولتری به خوانندگان ایرانی قطعه‌ی زیر را که
نویسندگانش در ژانویه سال ۱۹۱۲ و بیست و پنج سال پس از
مرگ وی نوشته شده است و همچنین ترجمه‌ای از —————
انترناسیونال او را که در کتاب جمعه — شماره‌ی ۲۲ به
جا رسیده است را همراه می‌آوریم .

نوامبر ۱۹۱۲، معادف بود با بیست و پنجمین سالگرد
مرگ شاعر کارگر، اوژن پوتیه، سراینده‌ی سرود —————
پرولتری انترناسیونال («برخیزید، دوزخیان! وایح ... »)
این سرود به تمام زبانهای اروپایی و زبانهای دیگر
برگردانده شده است . بهر کشوری که گذار کارگر کماهی
بیانند، هر جا که سرولت او را بکشاند، هر احساسی که
بخطر بیگانه بودن، به‌هم‌زیانی، جدایی از دوستان و دوری
از میهن داشته باشد، او میتواند با سرود آشناسای
انترناسیونال رفا و دوستانی نیابد .

کارگران تمام کشورها، سرود شاعر — پرولتری را که
بیست و هفت سال از آنجا بوده از بر کرده‌اند، آنرا به سر
جیانی پرولتاریا مبدل نموده‌اند .

امروزه کارگران تمام کشورها، خاطره‌ی اوژن پوتیه را
گرامی می‌دارند . هسر و دختر وی هنوز زنده‌اند و در فقر
بسر می‌برند، همچنانکه سراینده‌ی انترناسیونال در تمام
زندگی خود در فقر زیسته بود . وی در ۲ اکتبر ۱۸۱۶ در
پاریس بدنیا آمد . در چهارده سالگی نخستین سروده‌ی خود را
با نام: زنده‌باد آزادی! نوشت . در ۱۸۴۸ در نبرد بزرگ
کارگران علیه بورژوازی، یکی از برزندگان سکره‌سای
خیابانی بود .

پوتیه در خانواده‌ی فقیر بدنیا آمده بود و در تمام
زندگی خویش تهیست و پرولتر باقی ماند، بعنوان کارگر
بسته‌بند و بعدها از طریق طراحی روی پارچه نان خود را در
می‌آورد .

از ۱۸۴۰ با سرودهای زمی خود در برابر تمام سسی
رویدادهای مهم فرانسه و اکشن نشان میداد، کماهی بیخبران
را برمیانگشت، کارگران را به اتحاد فرا میخواند و
بورژوازی و حکومتهای بورژوازی فرانسه را بهادانتقاد
میگرفت .

در ۱۸۷۱ پوتیه به عضویت کمون کبیر پاریس برگزیده
شد . از ۲۶۰۰ رای ریخته شده ۲۲۵۲ رای را به‌سخت آورد .
وی در تمام فعالیتهای کمون، این نخستین حکومت پرولتری،
شرکت جست .

نبرد نهانیست این،
 بهم گرد آئیم
 و فردا «بین الملل»
 طریق بشری خواهد شد.

ترجمه اش

مفوض کمون پوتیه را مجبور نمود که به سربخانیسا و سپس به آمریکا فرار کند. وی سرود معروف انترناسیونال را در ژوئن ۱۸۷۱، میتوان گفت در فردای شکست خونین ساء مه، نوشت.

کمون سرگوب شد... اما انترناسیونال پوشه ابدهای آنرا در سراسر جهان منتشر کرد، و اکنون کمون بیستسراز همیشه زنده است.

در ۱۸۷۶، در دوره مهاجرت، پوتیه شعری نوشت با کارگران آمریکا به کارگران فرانسه، وی در این شعر، زندگی کارگران در زیر یوغ سرمایه داری، فقر، کارمواپندگی استثمار و ایمان راسخ آنها به پیروزی آینده آرمان خود را توصیف نمود.

تنها نه سال پس از کمون، پوتیه به فرانسه بازگشت و بلافاصله به جذب کارگر بیوست، نخستین جلد مجموعه اشعار وی در ۱۸۸۴ و دومین جلد آن با نام سرودهای انقلابی در ۱۸۸۷ منتشر گردید.

۸ نوامبر ۱۸۸۷ کارگران پاریس جنازه پوتیه را شا گورستان برلاشز، مدفن کموناردهای تیرباران شده، همراهی کردند. پلیس برای گرفتن بروج سرخ وحشانه به جمعیت حمله برد. در مراسم تشییع جنازه جمعیت نظمی شرکت داشتند. از هر سو فریادهای "زنده باد پوتیه!" برمیخاست.

پوتیه در نظر مردم، اما اثری بواقع فنانابذیر از آثار بشری بجا گذاشت. او با سرودهای خود یکی از بزرگترین میلین بود. زمانیکه نخستین سروده خود را میخواند، شعار کارگران سوسیالیست حداکثر به دهها تن میرسیسد، امروزه دهها میلیون پروکنر با سرود تاریخی اوژن پوتیه آشنا هستند.

"پراودا" شماره ۲ مورخ ۲ ژانویه ۱۹۱۲
 به امای: ن - ل

و. گنبن، مجموعه آثار، جلد ۲۶ صفحات
 ۲۱۲-۲۱۳